

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. V.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zast. JUDr. Ing. Světlanou Semrádovou Zvolánkovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Safety Real, fond SICAV, a.s., se sídlem Křižíkova 213/44, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, č. j. 8 A 95/2017 - 135,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 4. 10. 2016 u žalovaného žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), ohledně toho, kdo je skutečným vlastníkem osoby zúčastněné na řízení, jakožto jediného akcionáře společnosti Bohemians Real, a.s., od něž měl žalovaný odkoupit stadion Ďolíček. Žalovaný žádost rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. MHMP 2046734/2016, podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl. Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále jen „ministerstvo vnitra“), rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-15/ODK-2016, vyhovělo odvolání žalobce a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace zrušilo a věc vrátilo žalovanému k novému projednání. Žalovaný však ve věci dále nekonal.

[2] Žalobce o shora uvedenou informaci požádal žalovaného opět dne 27. 1. 2017. Jeho žádost byla znovu odmítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. MHMP 336496/2017. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. MV-117686-23/ODK-2016, opět vyhovělo odvolání žalobce, rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace zrušilo a věc vrátilo žalovanému k novému projednání.

[3] Žalovaný poté znovu projednal žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 27. 1. 2017 a rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, ji odmítl podle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 9 odst. 1 informačního zákona.

[4] Žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí žalovaného již nebrojil odvoláním a napadl jej přímo žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten rozsudkem ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017 - 69, zrušil rozhodnutí žalovaného a nařídil žalovanému požadované informace podle žádosti ze dne 27. 1. 2017 žalobci poskytnout. Žalovaný se proti tomuto rozsudku bránil kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 11. 10. 2019, 4 As 18/2018 - 59, tak, že rozsudek městského soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017 - 69, zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Městský soud následně rozsudkem ze dne 24. 8. 2020, č. j. 8 A 95/2017 - 135, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017 (výrok I.), a uložil žalovanému, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informaci, kdo je konečným vlastníkem (tedy držitelem akcií) osoby zúčastněné na řízení, podle sdělení, kterým byla žalovanému poskytnuta v souvislosti s plněním usnesení zastupitelstva hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2016 č. 15/10, a to ve struktuře: jméno, příjmení, rok narození a obec trvalého pobytu (výrok II.).

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní proti tomuto rozsudku městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasační stížností, jejíž součástí učinil také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Stěžovatel v návrhu předesílá, že žalobcem požadovanou informaci získal od osoby zúčastněné na řízení v souvislosti s prodejem stadionu Ďolíček. Ta přitom stěžovateli sdělila, že se jedná o důvěrnou informaci, která má charakter obchodního tajemství a je určena výhradně pro vnitřní potřebu stěžovatele. Stěžovatel proto (a také z přesvědčení, že na její poskytnutí nemá žalobce právní nárok) opakovaně odmítal poskytnout tuto informaci žalobci a má nadále za to, že v posuzované věci jsou dány zákonné podmínky pro odepření informace ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona; nesouhlasí proto také se závěry městského soudu uvedenými v napadeném rozsudku. Stěžovatel dále v návrhu uvádí, že pokud by kasační soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek, postrádalo by kasační řízení valného smyslu, jelikož informace, o níž v projednávané věci jde, by již byla stěžovatelem žalobci poskytnuta.

[8] Stěžovatel je přesvědčený o tom, že jsou splněny zákonné podmínky podle § 73 s. ř. s. ve spojení s § 107 téhož zákona k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Poskytnutím požadované informace žalobci by totiž vznikla újma osobě zúčastněné na řízení, která s poskytnutím informace nesouhlasila a označila ji za důvěrnou informaci se znaky obchodního tajemství. Naopak žalobci žádná újma neposkytnutím informace nehrozí. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se případné poskytnutí informace pouze odkládá do doby pravomocného rozhodnutí v kasačním řízení. Stěžovatel také zdůraznil, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti předesílá, že otázka případného zásahu do práv dotčených osob, skutečných vlastníků osoby zúčastněné na řízení jakožto jediného akcionáře společnosti Bohemians Real, a.s., od něž měl žalovaný odkoupit stadion Ďolíček, byla v předchozím řízení několikrát důkladně projednána a vyřešena ve prospěch práva na informace. Dále poukázal na to, že městský

pokračování

soud v napadeném rozsudku vycházel z judikatury kasačního soudu, proto je nepravděpodobné, že by v rozhodnutí o nynější kasační stížnosti Nejvyšší správní soud svůj postoj k posuzované problematice změnil; tedy, že by napadený rozsudek rušil. Pokud stěžovatel opírá svůj návrh na přiznání odkladného účinku o skutečnost, že žalobcem požadované informace jsou „*důvěrné, mající charakter obchodního tajemství, a jsou určeny výhradně pro vnitřní potřebu stěžovatele*“, zdůrazňuje žalobce, že tyto argumenty byly v předchozím řízení zcela vyvráceny. Jestliže také stěžovatel poukazuje ve svém návrhu na to, že vyhověním příkazu městského soudu by přezkum zákonnosti napadeného rozsudku kasačním soudem ztratil smysl a byl pouze akademickým, má žalobce za to, že nesmyslnou a pouze akademickou je spíše kasační stížnost. Skutkové okolnosti případu již byly v předcházejícím řízení objasněny a bylo dostatečně a jednoznačně prokázáno, že hrozící újma z možného zásahu do práv skutečných vlastníků osoby zúčastněné na řízení je zřetelně výrazně menší, než veřejný zájem na transparentnosti žalobcem požadované informace. Žalobce je přesvědčený o tom, že stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže vzniknout újma. I v případě, že by se ukázalo, že požadované informace neměly být žalobci poskytnuty, a dotčené osoby – skuteční vlastníci osoby zúčastněné na řízení – by se domáhaly náhrady újmy, pak by k náhradě újmy nebyl povinen stěžovatel, ale Česká republika, jednající prostřednictvím soudů. Naopak má žalobce za to, že jemu by přiznáním odkladného účinku vznikla újma z pokračujícího obstrukčního postupu stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a po zvážení argumentů obou účastníků řízení dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 téhož zákona.

[11] Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Kasační stížnost je však mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského, resp. městského, soudu. Odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí by proto měl být přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárce užil slova o „*nepoměrně větší újmě*“. Přiznáním odkladného účinku se totiž prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského, resp. městského, soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tímto zákonným postupem je meritorní rozhodnutí o kasační stížnosti, nikoliv přiznání odkladného účinku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5 Afs 84/2012 - 33).

[13] Nejvyšší správní soud přihlédl ke všem okolnostem případu a shledal, že by splněním městským soudem uložené povinnosti poskytnout informaci mohla vzniknout

nepoměrně větší újma, než která by vznikla žalobci v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ta by spočívala pouze v pozdějším poskytnutí požadované informace. K poskytnutí informace by tak došlo po právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým by kasační stížnost zamítl. Taková újma na straně žalobce se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako méně závažná. V případě vyhovění kasační stížnosti za současného nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by naopak přezkum zákonnosti napadeného rozsudku kasačním soudem v podstatě ztratil smysl a jeho význam by byl pouze akademický. Případným zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu by již nebylo možné zvrátit skutečnost, že informace byla stěžovatelem podle závazného pokynu městského soudu poskytnuta. Tyto možné důsledky Nejvyšší správní soud považuje za nepoměrně větší újmu, než která by vznikla přiznáním odkladného účinku.

[14] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti současně nevznikne újma třetím osobám (odlišným od žalobce) a nebude ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jehož dotčení nikdo netvrdil a ani Nejvyšší správní soud takový rozpor nedovodil.

[15] V posuzovaném případě jsou tudíž naplněny předpoklady pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 18. listopadu 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu